

Munkanapló
Porto, Portugália

Bóna Imola, 11.c

Miskolci SZC Berzeviczy Gergely Technikum

ERASMUS+ SZAKKÉPZÉSBEN TANULÓK RÖVID TÁVÚ MOBILITÁSA

2024

Projektszám: **2024-1-HU01-KA121-VET-000203875**

Szektor: szakképzés

Tevékenység típusa: Accredited projects for mobility of learners and staff in vocational education and training

Erasmus+ mobilitási azonosító: **2024-1-HU01-KA121-VET-000203875**

Résztvevő: Bóna Imola

Intézmény: Miskolci Szakképzési Centrum Berzeviczy Gergely Technikum

Kurzus neve: 13-day-long ingternship mobility in Porto, Portugal in field of tourism

Fogadó szervezet: SINERCONSULT, LDA — LEARNING TOGETHER

A mobilitás helyszíne: Rua Augusto Simões 1474, 1º- andar s. 1.7, 4470-147 MAIA, Portugália

Mobilitás időtartama: 2025.05.11. – 2025.05.23.

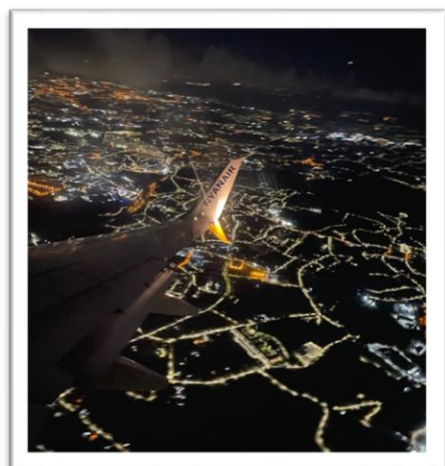
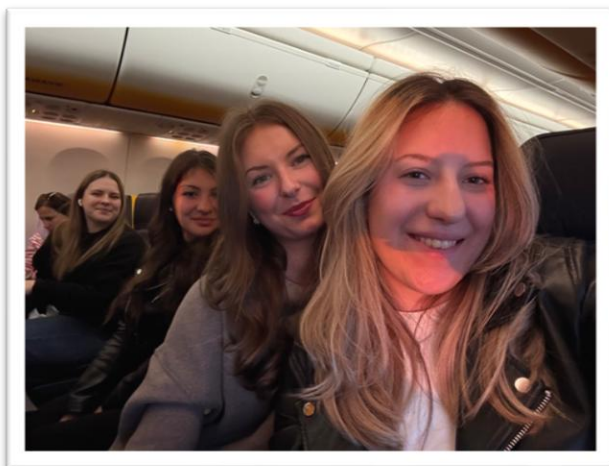
1. nap: 2025.05.11 (vasárnap)

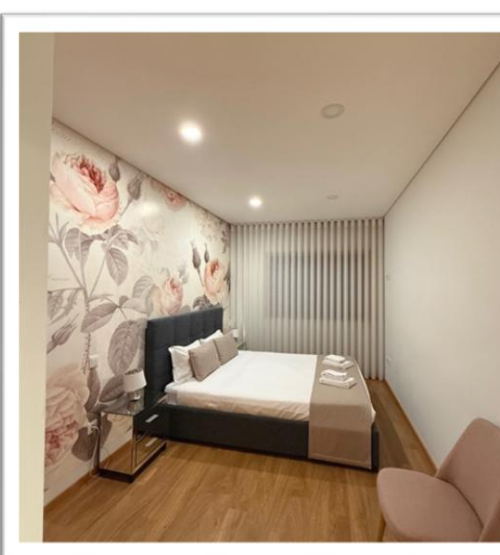
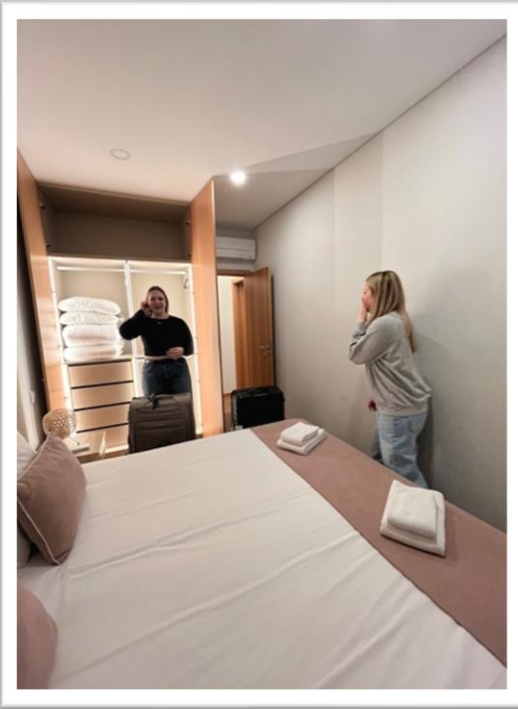
Az utazás zökkenőmentesen zajlott, a busz kényelmes volt, és szerencsére nem akadtunk dugóba. A repülőtérre a becsekkolás és az átvilágítás gyorsan ment, így stresszmentesen vághattunk neki a repülőútnak. Még a reptéren elfogyasztottunk egy pesztós szendvicset, majd utána összegyűltünk és felszálltunk a repülőre. Én már egészen sokszor utaztam, így már nem nyugözött le annyira a repülés hangulata és érzése, mintha első alkalmam lett volna, de még így is nagyon izgalmas a levegőben utazni. A gépen filmeket néztünk, ami segített gyorsabban elrepíteni az időt.

Portóba érkezésünkkor a fogadószerzettől egy kedves férfi és fiatal sofőrök fogadott minket. A szállításról három elegáns, fekete Mercedes furgon gondoskodott, amelyek automata váltósak voltak és nem volt benne se kézifék sem pedig sebváltó, ez viszont nagyon ledöbbentet, még sosem láttam ehhez hasonlót. A sofőr barátságos volt, érdeklődött a zenei ízlésünkről, és mesélt a városról, valamint hasznos tippeket adott a helyiekkel való kapcsolatépítéshez.

A szállás minden várakozásunkat felülmúlta: hatalmas, modern apartman várt minket, amelyhez alaptól bekészítettek ajándékokat és hűtött italokat. A hosszú út után különösen jól esett a vendégszeretet. A csomagok ki- és bepakolásában a sofőr is segített, ami igazán figyelmes gesztus volt. Az apartman elfoglalása után még kísértünk a városba, mert éhesek voltunk, így nem messze egy Burger King-el zártuk a napot.

Az érkezés napján még nem kezdtük el a munkát, de a fogadószervezet hozzáállása és a gördülékeny szervezés már az első pillanattól kezdve bizalmat ébresztett bennünk. A helyiek barátságossága és segítőkészsége azonnal megmutatkozott, ami megkönnyítette a beilleszkedést. Valamilyen szinten ez is a turizmus egyik fajtája, így ezt az érzést megjegyeztem. A városról kapott első benyomásaink nagyon pozitívak voltak. Már a transzfer alatt is megcsodáltuk Porto építészeti sajátosságait és az utcák különleges hangulatát. Este az apartmanban beszélgettünk a további tervekről, és izgatottan vártuk az első munkanapot.

2. nap: 2025.05.12 (hétfő)

A második napunk korán kezdődött. A metróállomáson egy kedves, barna hajú nő várt minket, aki segített a bérletek megvásárlásában. Különösen tetszett, hogy a kártyákra a saját fényképünk is rákerült. Gyorsan és gördülékenyen ment a folyamat, ami sokat segített az önálló közlekedésben.

Az új bérletet rögtön ki is próbáltuk, a híres Luís hídfelé vettük az irányt, ahol lenyűgözött minket a magasból nyíló panoráma. Bár az idő szeles volt, élveztük a látványt és készítettünk sok-sok fotót.

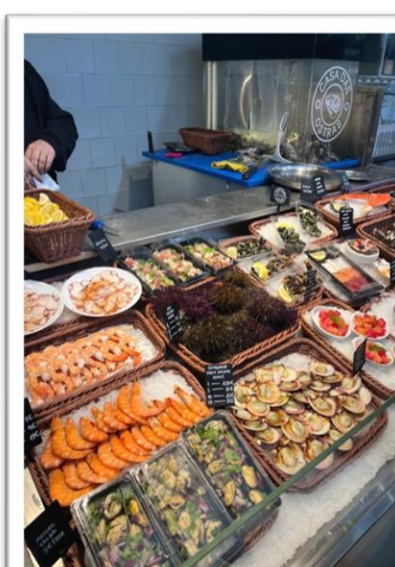
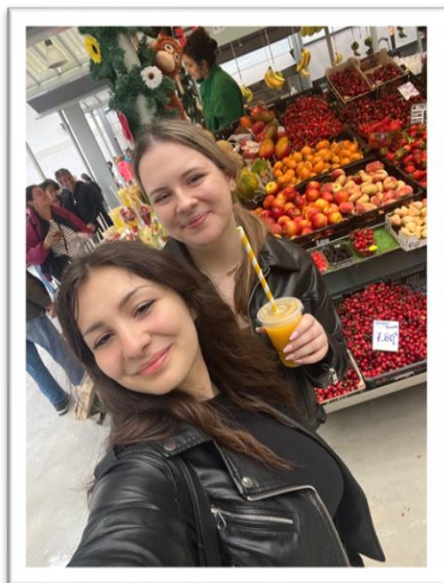

Ezután elindultunk az Eurostars Aliados hotel felé, ahol az első interjúnk és körbevezetésünk zajlott. A hotelbe érve a mentorunk végig velünk volt, ami sokat segített. Ő mutatott be minket a managernek és ha kellett portugálról fordított nekünk. A vezető bemutatta a létesítményt és ismertette a másnapi beosztást, valamint az elvárt megjelenést. A szálloda elsőre hatalmas és labirintusszerű volt, de a kollégák barátságosan fogadtak minket és már alig vártuk, hogy jobban megismerhessük őket a továbbiakban.

A program után szabadidő következett, így sétáltunk a városban. A helyi építészet különlegességei, a szűk utcák és a színes házak elvarázsoltak minket. Betértünk egy plázába, ahol legfőképp fehér felsőt kerestünk a munkához, majd 13-00-ra elmentünk az étterembe, amit az Erasmus szervezett nekünk. A közös ebéd során Porto gasztronómiájával ismerkedtünk: a helyi különlegességek ízei igazán új élményt nyújtottak.

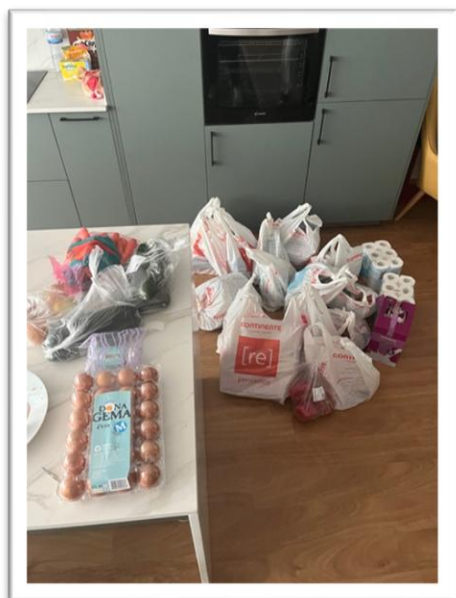

Az időjárás kiszámíthatatlansága miatt hazatértünk, de amint elállt az eső, újra útnak indultunk. A Bolhao-piac színes kavalkádja, a rengeteg gyümölcs, tányér, kézműves kerámia, hentes és egy árva zongora teljesen lenyűgözött minket. A barátnőm még egy rövid szimfóniát is játszott rajta, amit a járókelők is megtapsolták. Nagyon jól esett nekünk, hogy publikusan is tapsolnak az emberek, ezzel csak még jobban nyomatékosították, hogy mennyire jólelkűek a portói lakosok.

19:00-kor csörgött a kaputelefonunk, hogy megérkezett a rengeteg alapanyag, amiből a héten főznünk kell. Ez a megoldás nagyon tetszett nekünk, hiszen így teljesen a magunk urai lehettünk és nem voltunk semmilyen időponthoz kötve, ha az étkezésről volt szó. Ráadásul az ellátmányba minden volt, amire szükségünk lehetett. Talán kicsit sok húst hoztak négy lány számára, azonban volt benne, hagyma, paradicsom, saláta, cukkini, felvágottak, sajtok, vaj, tej, nutella, kekszek, alma, eper, fűszerek és igazából minden, amit egy ember el tud képzelni, hogy szüksége lehet rá a konyhában.

Már az első napokban éreztük, hogy a helyi emberek közvetlenek és barátságosak. Az angol nyelvű kommunikáció gyakorlása is pozitív hatással volt ránk. Vacsorára banános, eperes nutellás pirítóst ettünk, majd álomba merültünk és kíváncsian vártuk az első munkanapunkat.

3. nap: 2025.05.13 (kedd)

Reggel korán felkeltem, elegánsan felöltöztem és elsétáltam a hotelbe. Én voltam ez egyetlen négyünk közül, aki ebben a szállodában dolgozott, és az első napján reggeliztet. A főpincér, Sergio, már várt rám, és megkaptam az egyenruhámat, majd a névtáblámat is. Így azonnal azt érezhettem, hogy a csapat tagja lehetek és hogy mennyire figyelmesek velem szemben.

Első feladatomban az asztalok újra terítése és a koszos táányérok leszedése volt. Mivel én már dolgoztam a vendéglátásban huzamosabb ideig, így ez nem jelentett újdonságot, csak a legjobb tudásom szerint végeztem el a rám kiszabott feladatot. Azonban szalvétát csipesz használatával kellett az asztalra tennem, – ez új tapasztalat volt számomra. A kollégák kedvesek voltak, bár csak ketten beszéltek angolul a reggeliztető csapatból, mégis jól megértettük egymást, hiszen nyitottak voltak. Különösen tetszett, hogy senki nem nézett levegőnek, mindenki egyenrangú kollégának tekintett, nem pedig gyakornoknak. Ha szükséges volt, beszélgethettem a vendégekkel is, nem zártak el tőlük, annak ellenére, hogy még csak pár órája dolgoztam ott.

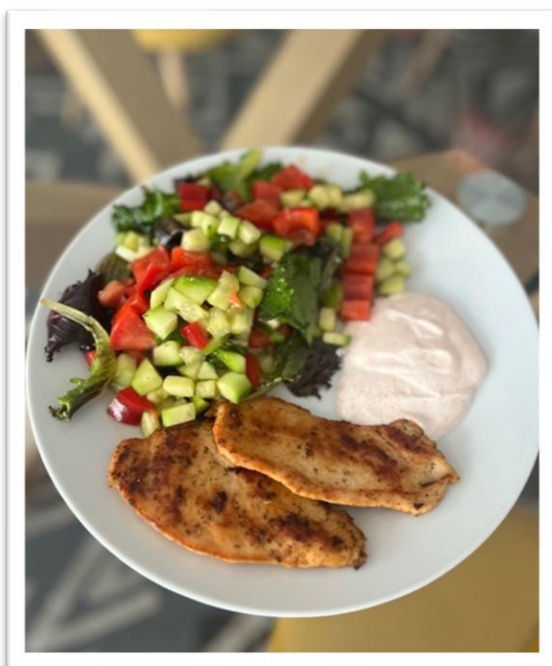
A reggeliztetés gördülékenyen ment, és amikor a vendégek befejezték az étkezést, a személyzettel együtt leültünk enni. Az étkezés alatt leginkább portugálul beszéltek, de próbáltam bekapcsolódni, sőt a főpincér is odafigyelt rá, hogy ne maradjak ki a beszélgetésből azért, mert nem értem. Az étkezés után segítettem a pult letakarításában és a kávéfőzők tisztításában.

A munka során különösen Sergio-val alakítottam ki jó kapcsolatot. Bár nem mindig volt könnyű a kommunikáció a többi kollégával a nyelvi különbségek miatt, ő folyékonyan beszélt angolul és fordított nekem, ha kellett. Sergio türelmes és segítőkész volt, ami sokat segített a beilleszkedésben. A délután folyamán a hűtőt töltöttük fel, majd a room service maradványait gyűjtöttük össze a lifteket használva. Közben még csak véletlenül sem hagyta, hogy kínos csend legyen, folyamatosan nevettünk és mélyebben ismerkedtünk. Mondhatni, hogy a nap végére jobban ismertem, mint a legjobb barátomat és ezzel már az első nap a hotel családtagjának érezhettem magamat.

Munka után találkoztam a barátnőimmal, és közösen készítettünk egy könnyű vacsorát. Az estét városnézéssel és beszélgetéssel zártuk, miközben felfedeztük a kék csipkés templomot és a belváros hangulatos utcáit.

Az első munkanap után éreztem, hogy az alkalmazkodóképességem és a nyelvi készségeim fejlődnek. Az új munkakörnyezet és a nemzetközi csapatmunka nagy hatással volt rám, és motiváltabb lettem a további kihívásokra.

4. nap: 2025.05.14 (szerda)

A napom korán kezdődött, a város még csendes volt, amikor munkába indultam. Ez a hír azonnal újfajta felelősségérzetet ébresztett bennem, hiszen tudtam, hogy az ilyen ellenőrzések minden részletre kiterjednek, és fontos, hogy minden rendben legyen.

A reggeliztetés a megszokottnál intenzívebb volt, ugyanis szinte minden vendég ugyanabban az időpontban jelent meg. Ez extra kihívást jelentett számunkra, hiszen egyszerre kellett figyelni a kiszolgálás gyorsaságára, a higiéniai szabályok betartására és a vendégek elégedettségére is. Ennek ellenére gördülékenyen ment minden, amit sikeres csapatmunkának és a kialakult rutinnak köszönhetünk. A stresszhelyzetekben való helytállás során sokat fejlődött a problémamegoldó képességem, és megtanultam gyorsan és hatékonyan reagálni a váratlan helyzetekre.

A reggeli után közösen reggeliztünk, majd rendbe tettük az étkezőt és feltöltöttük a hűtőt. Mivel egy délutáni rendezvény is volt, segítettem a bár előkészítésében. Ezek közben volt lehetőségem beszélgetni néhány afrikai kollégámmal is, akik bár csak alapszinten beszéltek angolul, rendkívül barátságosak és nyitottak voltak. Rövid idő alatt megtaláltuk a közös hangot, és a gesztusok, mosolyok sokat segítettek a megértésben. Még a WhatsApp-on is bejelöltük egymást, és a kapcsolat azóta is megmaradt. Ez azt is megmutatta nekem, hogy az emberi kapcsolódás nem feltétlenül nyelvkérdés.

A nap folyamán éreztem, hogy az angol kommunikációm sokat fejlődött. A folyamatos párbeszéd és a közös munka segített abban, hogy magabiztosabban használjam a nyelvet. A sokszínű csapatmunka megerősítette bennem az együttműködés fontosságát és az alkalmazkodóképességemet.

Hazatérve főztem egy könnyű zöldséges tésztát, majd, amikor a barátnőim is hazaértek, sütöttünk egy almás pitét. Este megosztottuk egymással az aznapi élményeinket, és örültünk annak, hogy a sok új benyomás pozitívan vagy épp negatívan hatottak ránk.

5. nap: 2025.05.15 (csütörtök)

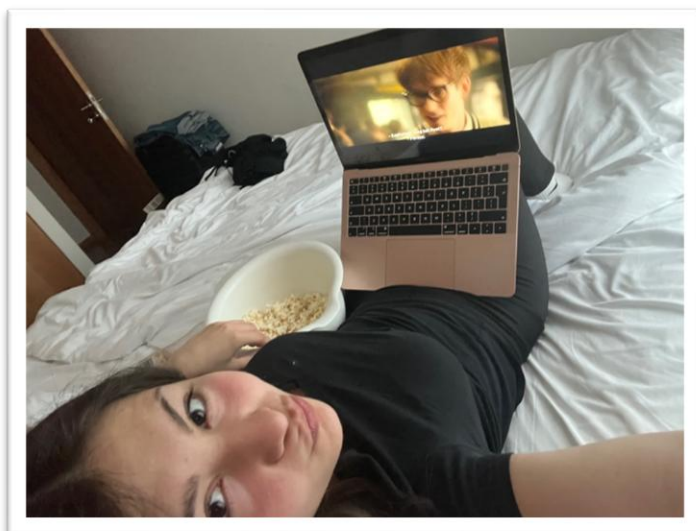
Ezen a reggelen utoljára voltam beosztva reggeliztetésre, így már a nap kezdetekor vegyes érzések kavargtak bennem. Egyrészt egyfajta szomorúság fogott el, hiszen ez azt is jelentette, hogy Sergio-val, akivel az elmúlt napokban igazán jó munkakapcsolat alakult ki, valószínűleg már nem fogok együtt dolgozni. Rengeteget tanultam tőle rövid idő alatt. Ugyanakkor izgatott is voltam, mert tudtam, hogy délután új kollégákkal fogok találkozni – különösen kíváncsi voltam a délutános csapatra, akikkel ezentúl együtt fogunk dolgozni a hátralévő napokban.

A reggeliztetés ezen a napon is a megszokott módon zajlott. Az eddigi tapasztalatoknak köszönhetően már sokkal rutinosabban mozogtam a feladatok között, és egyre kevesebb iránymutatásra volt szükségem. Magamtól végeztem a rám bízott teendőket, sőt, észrevettem, hogy egyre több feladatot bíznak rám, ami jóleső érzéssel töltött el. Úgy éreztem, valóban számítanak rám, és értékelik a munkámat. A vendégek kiszolgálása már teljesen természetesen ment.

Délután, a műszakom vége felé közeledve, Sergio megemlítette, hogy érdemes lenne megvárnom a délutános kollégát, Brunót, mert a következő napokban már vele fogok együtt dolgozni. Úgy gondolta, jobb, ha már most bemutatkoznunk egymásnak. Igaza volt, fontosnak éreztem, hogy jó első benyomást keltsünk egymásban, hiszen hamarosan közös műszakok várnak ránk. Amikor Bruno megérkezett, röviden beszélgettünk, és már az első pillanatokban is szimpatikus volt.

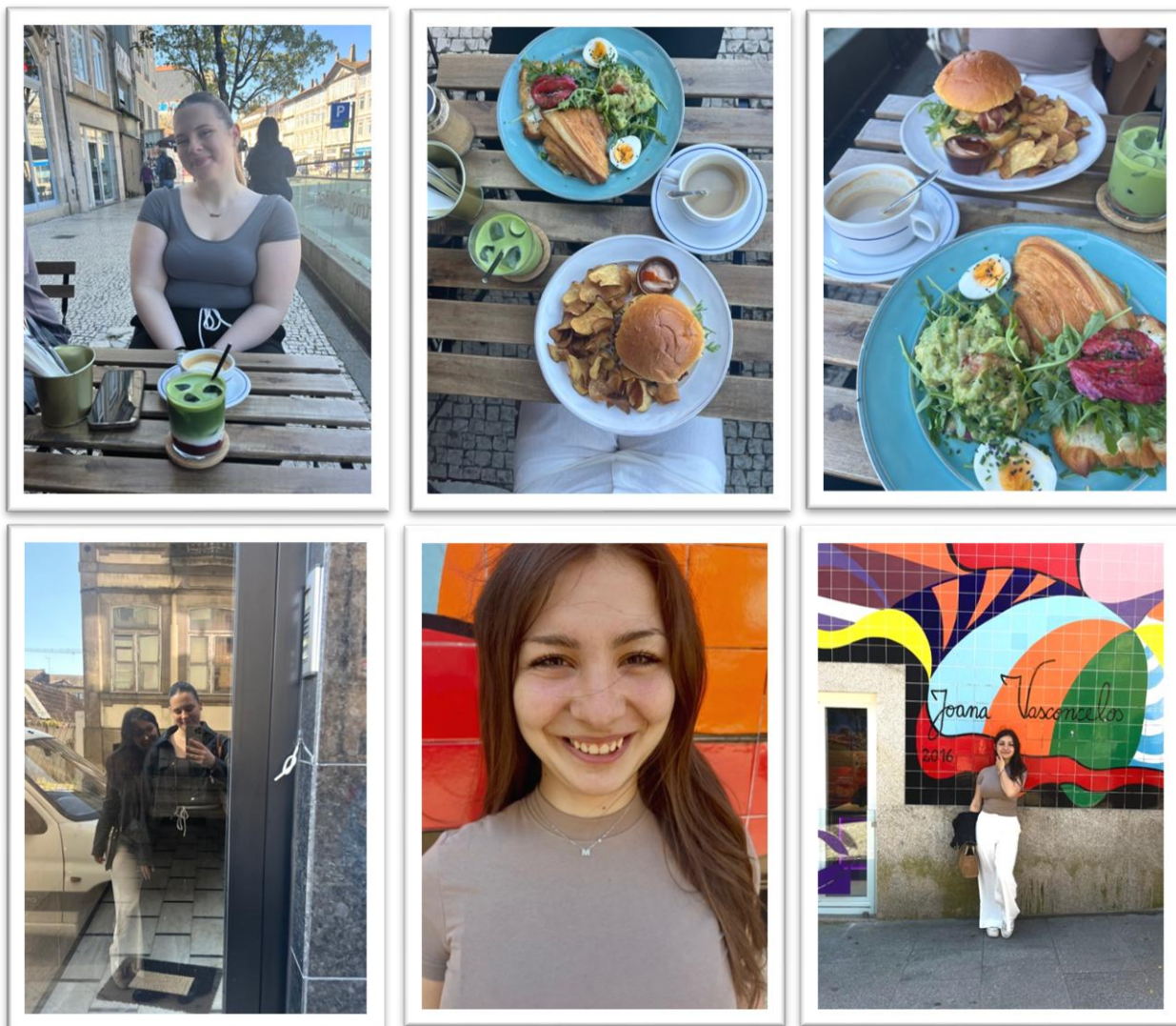
A bemutatkozás után átöltöztem, és hazafelé vettem az irányt. Ekkor már kezdtem érezni, hogy az elmúlt napok sok új élménye, embere, impulzusa és feladata fizikailag és mentálisan is kissé kimerített. Nem volt ez negatív érzés, inkább egyfajta természetes fáradtság, ami annak a jele, hogy rengeteget tanultam és tapasztaltam rövid idő alatt. Délután lepihentem egy kicsit, hogy holnapra ismét energikusan vághassak bele az új kihívásokba.

Az estét csendesen töltöttem, filmet néztem a laptopomon, ami segített lelassítani, feldolgozni az aznapi élményeket, és kicsit egyedül lenni a gondolataimmal. Ez a nap nyugodtabb, kevésbé eseménydús volt, mégis fontos állomása volt a gyakorlati időszakomnak: egyfajta lezárása az első fejezetnek, és felkészülés a következő, újabb találkozásokkal és tapasztalatokkal teli szakaszra.

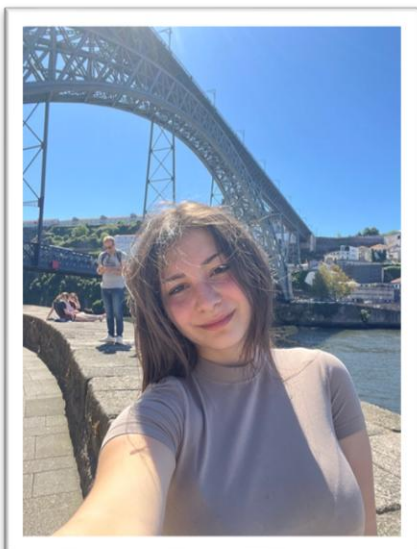
6. nap: 2025.05.16 (péntek)

Ez a nap különleges volt számomra, hiszen először fordult elő, hogy a legjobb barátnőmmel egyszerre voltunk délutános műszakban. Reggel kihasználtuk az időt, és elmentünk együtt Brunch-olni egy hangulatos kis étterembe. Az élmény minden várakozásunkat felülmúlta, az ételek nemcsak ízletesek, hanem gyönyörűen tálaltak voltak, a hely atmoszférája pedig tökéletesen passzolt a nyugalmas délelőtti hangulathoz. Miközben ettünk és beszélgettünk, végre azt éreztük, hogy igazán együtt vagyunk itt Portóban, nemcsak munka vagy kötelezettség köt minket ide, hanem lehetőség is arra, hogy élvezzük a hely varázsát.

Miután barátnőm elindult a recepcióra a 11 órás kezdéséhez, én úgy döntöttem, kihasználom a még rendelkezésemre álló néhány órát, és elindulok felfedezni a várost. Az első napokban annyi új élmény, feladat és benyomás ért, hogy eddig egyszerűen nem volt lehetőségem igazán körülnézni. Most azonban végre megnyílt előttem a lehetőség, hogy céltalanul sétáljak, csak úgy, amerre a lábam visz.

Portó szűk utcáskái, meredek domboldalai és színes házai már az első pillanattól lenyűgöztek. Minden kanyar újabb szépséget, újabb hangulatot rejtett. Áthaladtam eldugott kis tereken, virágos kertek mellett, a kápolna mentén és színes piacokon. A folyóparti nyüzsgésbe is belecsöppentem, ahol az emberek beszélgettek, zenéltek, vagy csak csendesen üldögéltek egy padon. Szinte észrevétlenül egészen a város széléig sétáltam, közel az óceánhoz, de mielőtt elértem volna, az idő emlékeztetett rá, hogy munka vár rám. Így hát visszafordultam, és elindultam a hotel felé

A munkahely előtt találkoztam két osztálytársammal, akik szintén délutános beosztásban voltak, és közösen mentünk be az épületbe. A délutáni műszak egészen más hangulatú volt, mint a reggeliztetés, lazább, de mégis pörgős, más típusú kihívásokkal.

A bárban kezdtünk, először előkészítettük a teret, poharakat törölgettünk, majd koktélok is készítettünk. Mivel már korábban elvégeztem egy bártender képzést, nem volt ismeretlen számomra sem a shaker használata, sem az italok elkészítési folyamata. Jó érzés volt újra gyakorlatban alkalmazni a tanultakat, de még ennél is jobb érzés volt, hogy bíztak bennem, és lehetőséget kaptam arra, hogy önállóan is alkossak, legyen szó egy ital összeállításáról vagy akár annak kreatív díszítéséről.

Brunóval, a délutános kollégámmal nagyon gördülékenyen ment a közös munka. Nyitott, közvetlen személyisége és határozott, mégis laza hozzáállása sokat segített abban, hogy az első perctől otthonosan érezzem magam a bárban. A nap folyamán egy rövid időre a konyhán is besegítettünk, kisebb előkészületi feladatokat végeztünk, ami egy kis változatosságot vitt a délutánba.

A műszak végére teljes elégedettséggel és boldogsággal gondoltam vissza az egész napra. Úgy éreztem, végre elkezdett összeérni minden: a szakmai tudásom, a személyes kapcsolatok és az új környezet adta élmények. Egyértelműen megerősödött bennem az érzés, hogy a bárban jó helyen vagyok, és a jövőben talán ezen a területen szeretnék elhelyezkedni.

Az este azonban még egy különleges pillanattal zárult. A kísérőtanárunk javaslatára – látva, mennyire szét vagyunk szóródva a különböző műszakok miatt – szerveztünk egy közös találkozót, hogy végre mind a nyolcan együtt lehessünk egy kicsit. Ez igazán ritka alkalom volt, hiszen a váltott beosztások miatt alig tudtunk egymással találkozni, nemhogy nyugodtan beszélgetni. A munka után, fáradtan ugyan, de lelkesen összegyűltünk egy kisebb, hangulatos étteremben. Mindenki mesélt az aznapi élményeiről, tapasztalatairól, és végre volt lehetőségünk kicsit más oldalról is megismerni egymást.

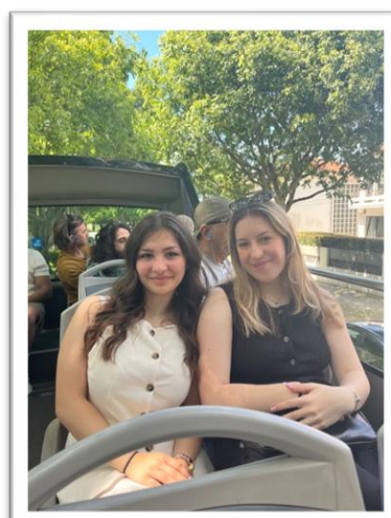
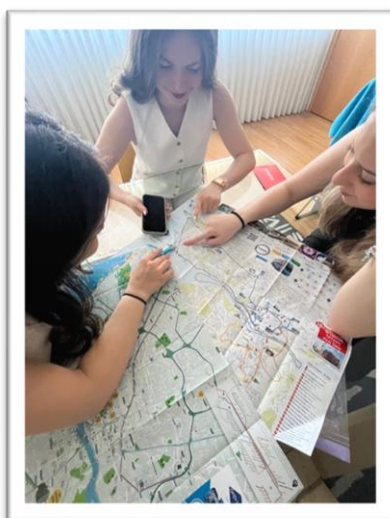
Nagyon jó érzés volt, hogy ennyi különböző háttérrel, tempóval és feladattal is képesek vagyunk közösségként működni, és hogy ez a néhány közösen eltöltött óra ennyire megerősítette az összetartozás érzését.

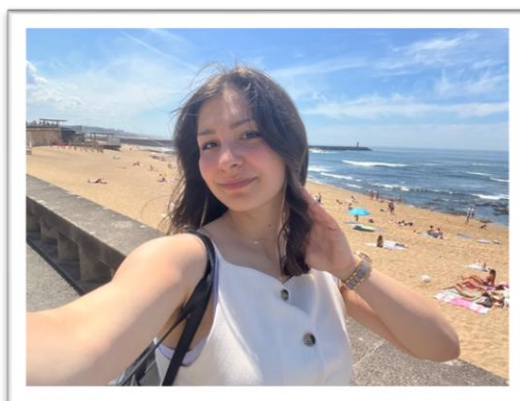
7. nap: 2025.05.17 (szombat)

Ma reggel végre úgy alakult, hogy mind a négyen – a kis lakótársi csapatunkból – otthon voltunk, hiszen szombat volt, és senkinek sem kellett reggeli műszakba mennie. Ezért úgy döntöttünk, hogy kihasználjuk ezt a ritka alkalmat, és közösen kimegyünk az óceánhoz. Mivel már napok óta terveztük, hogy beváltjuk a 48 órás Hop-on Hop-off buszjegyünket, ez a hétvége tűnt a tökéletes alkalomnak.

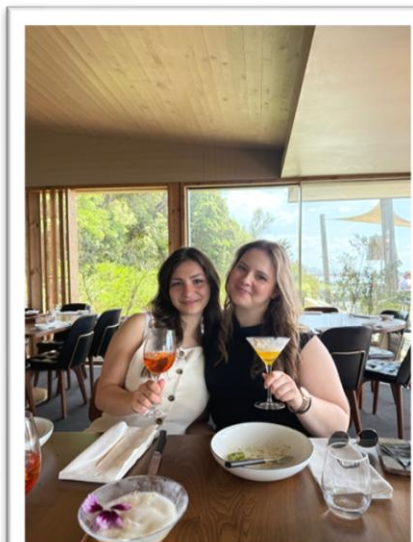
A buszos városnézés számomra egy teljesen új élmény volt, még soha nem ültem emeletes buszon, így már önmagában az is izgalommal töltött el. Az út során hatalmas kört tettünk meg, és lenyűgözve figyeltem a változatos városrészeket, a gyönyörű épületeket, a tengerhez vezető kis utcákat, és az elegáns villákat, amelyek mentén elhaladtunk. A színek, a hangulat, az egész környezet valami egészen más volt, mint amit eddig ismertem, már-már álomszerű.

Aztán elérkezett a pillanat, amikor megpillantottam az Atlanti-óceánt. Bár több tengerparton is jártam már a családommal korábbi nyaralások során, valamiért ez most sokkal mélyebben hatott rám. Talán a közös felfedezés élménye, talán a távolság, de teljesen levett a lábamról a látvány. A part csodálatosan tiszta volt, a víz mélykék és végtelennek tűnt. A strandon hatalmas élet zajlott: gyerekek surf táborban voltak, mások kosaraztak, röplabdáztak, vagy épp csak élvezték a napsütést. Ami viszont igazán meglepett, az az volt, hogy szinte minden második ember futott. Elképesztően inspiráló volt látni, hogy itt mennyire természetes része az emberek életének az egészséges életmód. Egyszerre volt motiváló és példaértékű.

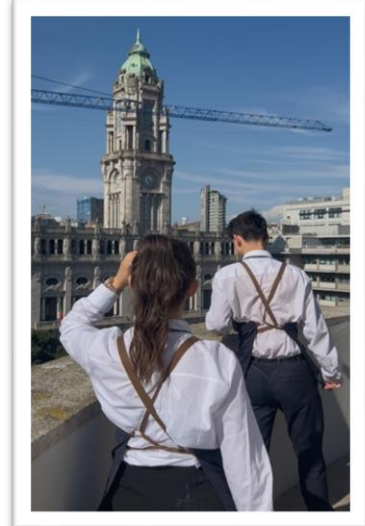
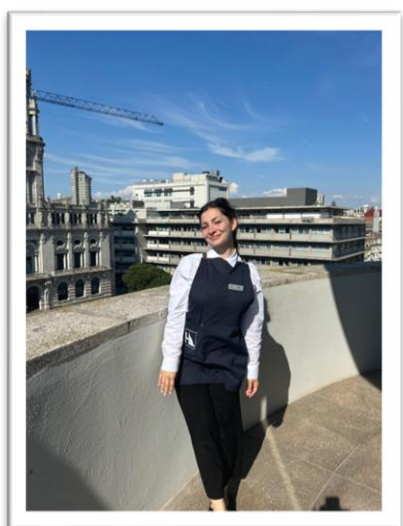

Ezután beültünk egy óceánparti étterembe, ahol isteni tésztát ettünk és az egész hely atmoszférája hozzáadott az élményhez. Később még lementünk a partra is, fotókat készítettünk, nevettünk, és igyekeztünk minél jobban magunkba szívni azt az érzést, hogy most tényleg ott vagyunk: a világ egy gyönyörű pontján, szabadon, tele élményekkel.

Sajnos nekem délutános műszakom volt, így a barátnőimet a parton hagyva elindultam vissza a munkahelyre. Az egyik osztálytársammal találkoztunk a hotel előtt, aki szintén délutános volt, így együtt kezdtük meg az esti műszakot.

A szombati délután különösen pörgős volt: mosogatás, előkészületek a bárban, poharak törölgetése, és természetesen a Room Service-ek lebonyolítása. Külön élmény volt, hogy aznap Brunóék felvittek az elnöki lakosztályba, a kilátás az Aliados térre egészen lenyűgöző volt. Egy pillanatra meg is álltam, és csak néztem a várost onnan fentről. Olyan érzés volt, mintha egy filmbe csöppentünk volna.

Este az étteremben egy exkluzív, kétszemélyes vacsorát foglaltak le, amelyre Brunóval közösen készülhettünk elő. Már az asztal előkészítése során érezhető volt, hogy itt minden apró részlet számít: a terítés eleganciája, a poharak szimmetriája és a szalvétahajtogatás mind a vendégélmény szerves részét képezik. A vendégek fogadásakor különösen fontos volt a testbeszéd és a hangnem – kedvesnek, figyelmesnek és magabiztosnak kellett lenni, miközben láthatatlanul, de mégis jelen maradtunk az este során. Segítettem a felszolgálásban, és közben megfigyelhettem, hogyan tartják fenn a kiszolgálók a folyamatosságot és a ritmust: mikor kell újratölteni a poharakat, mikor illik megkérdezni, hogy ízlik az étel, és mikor kell diszkréten hátrálni, hogy megőrizzük a vendégek privát terét. Ez az este számomra igazi tanulási lehetőség volt.

Örültem annak is, hogy Brunó, látva a nyitottságomat és a szakmai érdeklődésemet, bevont a folyamatokba, így nemcsak mint segítő vettem részt, hanem ténylegesen aktív szereplője is lehettem ennek az estének. Ez nagy megerősítést adott, és új motivációt is, hogy a vendéglátás elegánsabb, kifinomultabb területei felé is nyitott legyek a jövőben.

A nap végén, bár fáradtan, mégis tele élménnyel és hálával feküdtem le. A város, az óceán, a munka, az emberek – minden annyira sok és szép volt, hogy szinte alig tudtam elhinni, hogy mindezt egyetlen nap alatt éltem át.

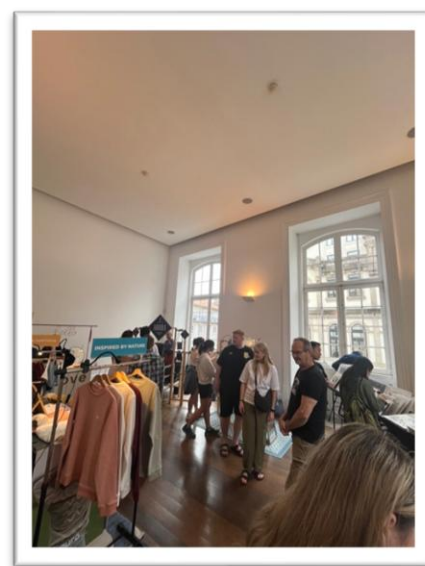
8. nap: 2025.05.18 (vasárnap)

Ma mindenki szabadnapos volt a kis lakótársaságunkból, így elhatároztuk, hogy kihasználjuk ezt a lehetőséget, és együtt fedezzük fel Porto csodáit. A napot a híres Palácio de Cristal kertjeiben kezdtük, amelynek már a neve is mesébe illő, és a valóságban is pont ilyen élményt nyújtott. A dús növényzettel, színpompás virágágyásokkal és szökőkutakkal tarkított parkban sétálni maga volt a nyugalom. A kilátás pedig egészen lélegzetelállító volt! Fentről az egész város panorámája elénk tárult.

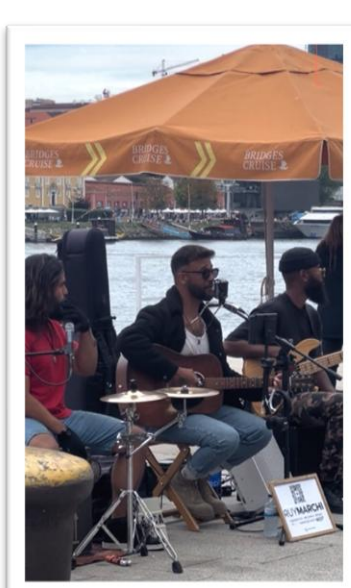
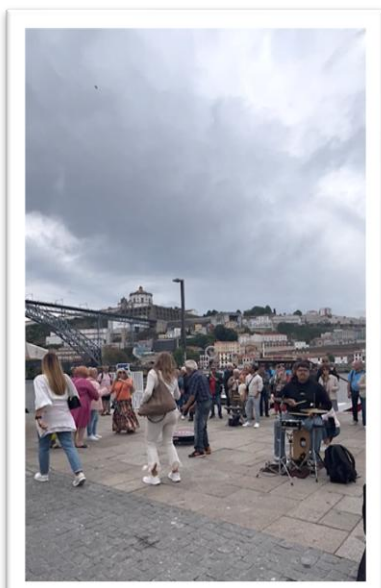
A séta során még egy-két páva is keresztezte az utunkat, ami csak tovább fokozta a hely varázsát. A kert békés atmoszférája igazán feltöltött bennünket. Jólesett egy kicsit lelassulni, megfigyelni a részleteket, és csak élvezni a pillanatot.

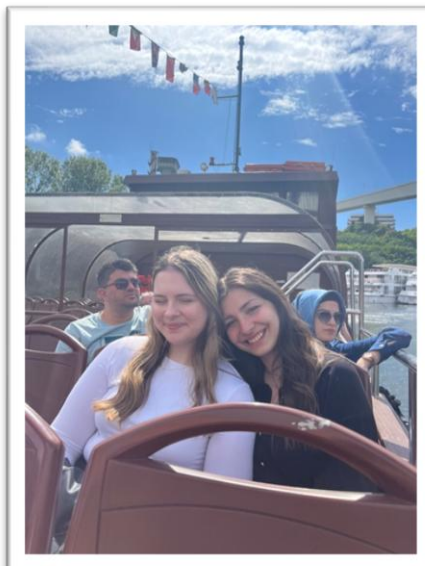
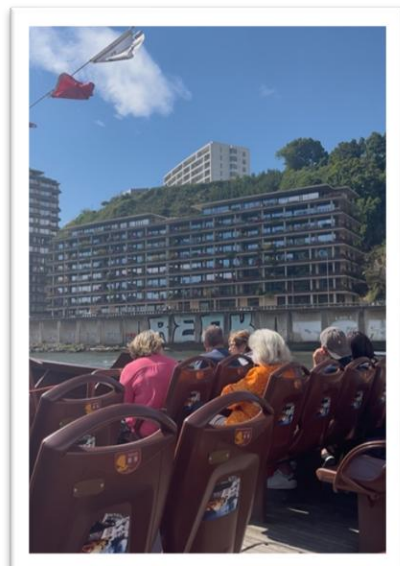
Ezután egy hangulatos kávézóban sütítettünk egyet, majd visszaindultunk a belváros irányába, ahol ismét cél nélkül bolyongtunk a macskaköves, szűk kis utcácskákban. Egy-egy sarkon kézműves piacokba botlottunk, ahol portugál kézművesek kínálták különleges, saját készítésű termékeiket. Ékszerektől kezdve illatos szappanokon át a kerámiákig. Minden egyes standnál érezni lehetett az alkotók szenvedélyét és büszkeségét, ahogyan meséltek a termékeikről.

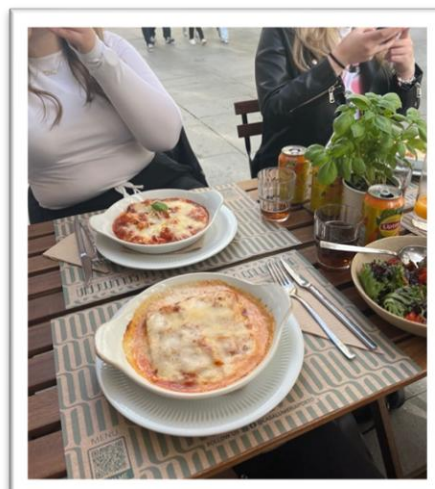
Ahogy a folyópartra értünk, leültünk egy padra, és miközben a barátnőinkre vártunk, élő utcazene szólt a háttérben. A zenészek lelkesedése és természetes öröme, ahogy játszottak, teljesen magával ragadott. A legszebb az volt, hogy az emberek körülöttünk nemcsak hallgatták a zenét, hanem táncoltak is. Mindenki mosolyogva, nevetve, teljesen önfeledten adta át magát a pillanatnak. Megható és egyben felemelő volt látni, mennyire tudnak örülni az emberek az egyszerű dolgoknak, egy dallamnak, egy mozdulatnak, egymás társaságának. Engem teljesen megbabonázott ez a jelenet. Ritkán látni ennyi tiszta örömet és valódi boldogságot egy helyen. Olyan volt, mintha egy pillanatra megállt volna az idő, és csak az élet szépsége maradt volna körülöttünk.

Ezután következett egy felejthetetlen hajókirándulás. A programrészünkhöz tartozó jeggyel felszálltunk egy hajóra, amely végig haladt a város híres hídjai alatt. A Douro folyóról egészen más arcát mutatta Porto: lenyűgöző volt látni a város struktúráját, az egymásra épülő házakat, a vízre néző erkélyeket, és a történelmi épületek sokaságát.

A városnézés után már éhesen kerestünk egy helyet vacsorára, és egy tüneményes, apró olasz étteremre bukkantunk, közvetlenül az egyik szűk utcácska sarkán. Az ottani személyzet figyelmessége teljesen meghatott minket – észrevették, hogy egy asztalhoz szeretnénk ülni mindannyian, és külön kérés nélkül átszervezték a vendégek ülésrendjét, csak hogy nekünk kényelmes legyen. Az étel pedig... az élet egyik legjobb lasagnája került a tányéromra! Tökéletes ízvilág, friss alapanyagok és az olasz vendégszeretet minden falatban ott volt.

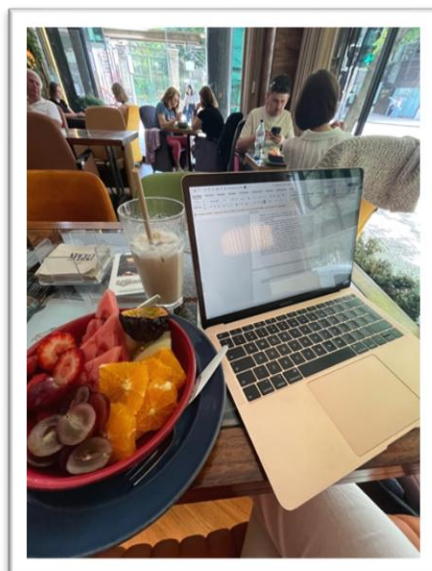

Ez a nap igazi kikapcsolódás és feltöltődés volt. A közösen átélt élmények, a város szépsége, a zene, a víz, az ízek. Mind-mind azt erősítették bennem, mennyire szerencsések vagyunk, hogy ilyen helyen, ilyen emberek között tölthetjük ezeket a napokat.

A nap végén fáradtan, de boldogan tértem haza. Úgy éreztem én vagyok a legszerencsésebb ember a világon, hogy itt lehetek és nem akarok haza menni.

9. nap: 2025.05.19 (hétfő)

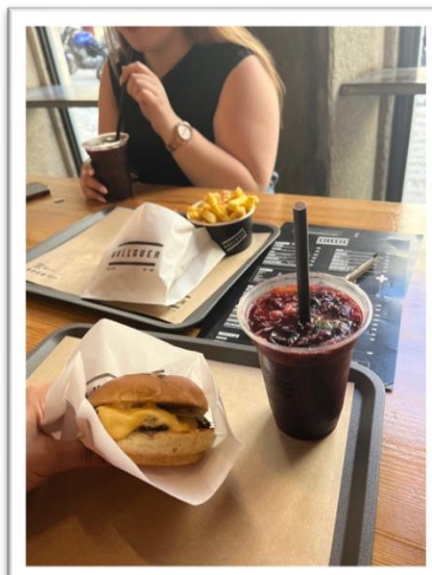
Hétfőn ismét szabadnapos voltam, azonban a lakótársaim közül mindenki dolgozott, így a napom első felét egyedül töltöttem. A reggelt egy közeli, barátságos kávézóban kezdtem, ahol egy friss gyümölcstálat ettem, és közben haladtam egy projektemmel is, ami már régóta várt rám. A hely rendkívül hangulatos volt, modern, de mégis otthonos, a felszolgálók pedig a reggeli rohanás ellenére is kedvesek és mosolygósak maradtak. Kifejezetten jól esett csak ülni, figyelni az embereket, és érezni, hogy milyen más ritmusa van egy hétköznapi reggelnek Portóban.

Később sétáltam egy kicsit a városban, szuveníreket kerestem, de igazából csak nézelődtem, ismerkedtem a kis üzletekkel és hangulatos utcáskákkal. Aztán hazamentem, pihentem egy rövidet, majd elindultam a hotelhez, hogy ott várjam meg a barátnőmet, aki hamarosan végzett a műszakjával. Már alig vártam, hogy újra együtt lehessünk, és közösen élvezhessük ezt a délutánt.

Amint végzett, elmentünk ebédelni egy hamburgerezőbe, ami a hotel utcájában volt, és ahol az egyik legfinomabb hamburgert ettük, amit valaha kóstoltam.

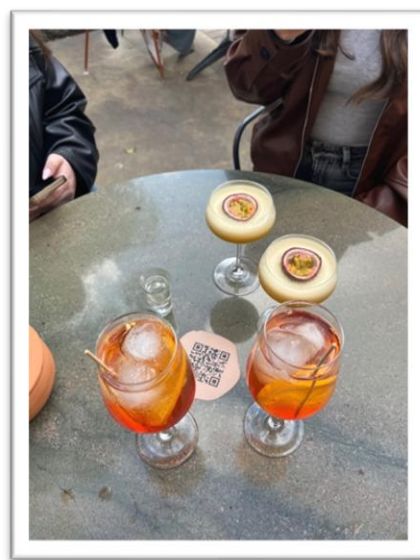
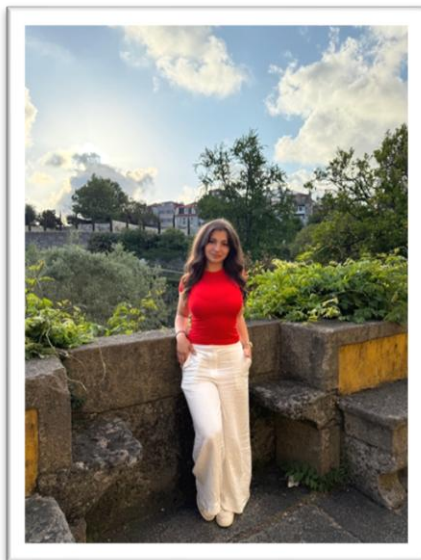
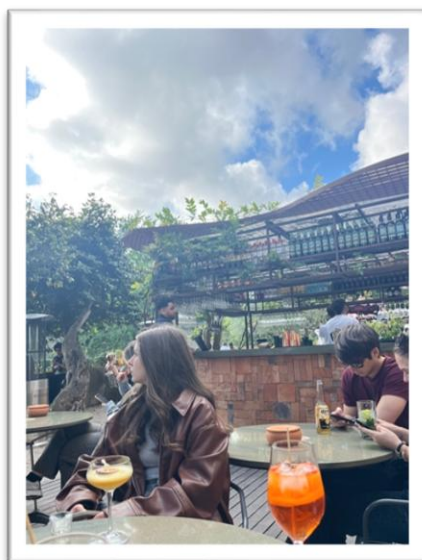
Ekkor tűnt fel igazán, hogy Portóban mennyire domináns a fiatal munkaerő. A legtöbb helyen 18 és 30 év közötti dolgozókat látni. Energikusak, lendületesek és nyitottak. Ez számomra szokatlan és csodálatra méltó volt, hiszen Magyarországon nem jellemző ennyire a fiatalok ilyen aktív jelenléte a munkaerőpiacon. Portó fiatalos lendülete engem is magával ragadott. Lenyűgöző!

A vacsora után egy különös, de nagyon érdekes élményben volt részünk: észrevettük, hogy a buszmegállóban az emberek fegyelmezetten sorban állnak. Először csak értetlenül figyeltük, mire várnak ilyen pontos rendben, aztán rájöttünk, hogy a buszra. Ez apróságnak tűnhet, mégis kulturális különbségként élesen kirajzolódott és mi nagyon értékeltük ezt a fajta rendet és tiszteletet, amit egymás iránt tanúsítottak.

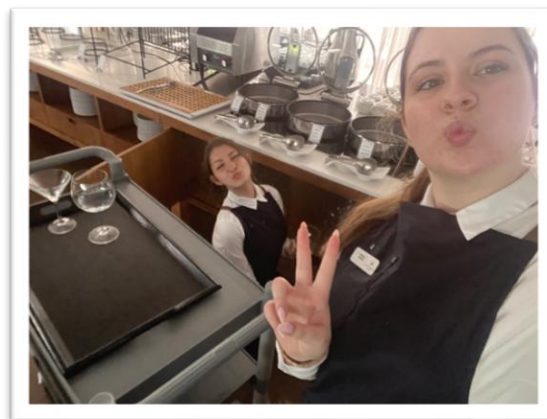
Az estét a BASCO nevű bárban zártuk, ami teljesen lenyűgözött. A helynek hihetetlen atmoszférája volt. Gyönyörű kilátás a városra, csodás naplemente, kellemes zene és rengeteg mosolygós, kedves ember. Ittunk két finom koktélt, rengeteg képet készítettünk, és csak beszélgettünk, miközben a természet és a naplemente szépsége körülölelt minket. Ez volt az a pillanat, amikor úgy éreztem: igen, ez az élet lényege. Élvezni, megélni, értékelni a pillanatot, és hálásnak lenni érte.

Hazafelé fáradtan ballagtunk, a szívünk tele volt élményekkel, a fejünk pedig újabb emlékekkel. Egy ilyen nap után már csak annyi maradt hátra, hogy nyugodtan készüljek a holnapra.

10. nap: 2025.05.20 (kedd)

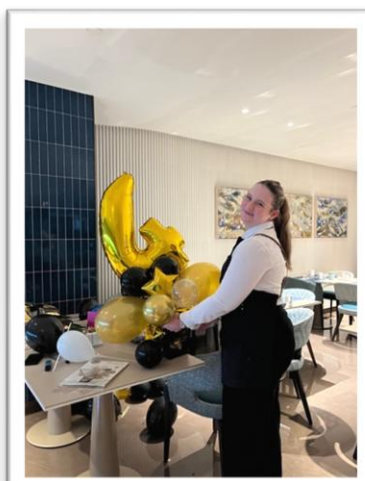
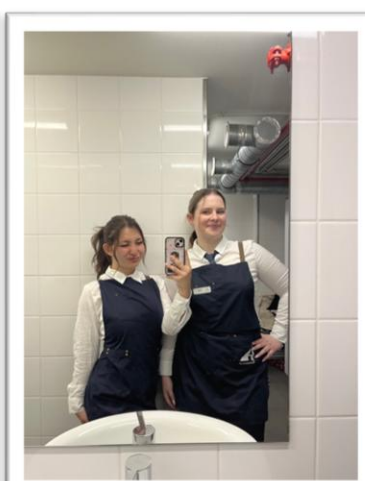
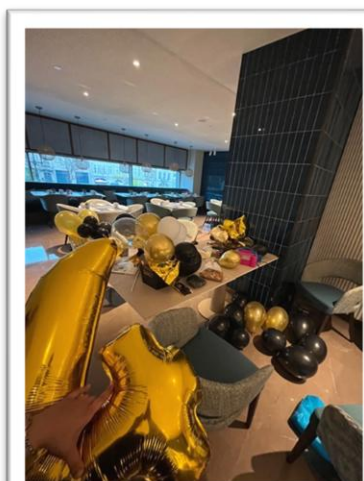
Kedd lett, és végre elérkezett az a nap, amikor a barátnőmmel közös délutáni beosztásba kerültünk! Ez azt jelentette, hogy mostantól nemcsak este, hanem reggelente is együtt kezdhettük a napot, ami hatalmas öröm volt számunkra. Nyugodt reggeli kávézással indítottuk, beszélgettünk, készülődtünk, majd elmentünk szuveníreket vásárolni. Próbáltunk olyan apró emlékeket találni, amik méltón őrzik majd ezt az élményekkel teli időszakot.

Délutánan közösen indultunk munkába a hotel bárjába, ahol már igazi, jóleső pörgés várt minket. Az egész személyzet lázasan készült a másnapi nagy eseményre – a hotel 4 éves évfordulójára –, így mi is az előkészületek aktív részesei lettünk. Az egyik fő feladatunk az volt, hogy több mint 80 pezsgőspoharat előkészítsünk és kifogástalan állapotban, csillogva állítsunk készenlétbe. Miközben zenét hallgattunk, nevetgeltünk és jó hangulatban dolgoztunk, úgy éreztük, már valóban beilleszkedtünk a csapatba.

Brunó kollegámmal volt szerencsém megtapasztalni, hogy a konferencia termeket hogyan kell berendezni és hogy milyen elvárásokat támasztanak a cégek a szálloda irányába, ha megbeszélésről van szó. Így tehát vizeket, poharakat, mappát, papírt és tollat is bekészítettünk.

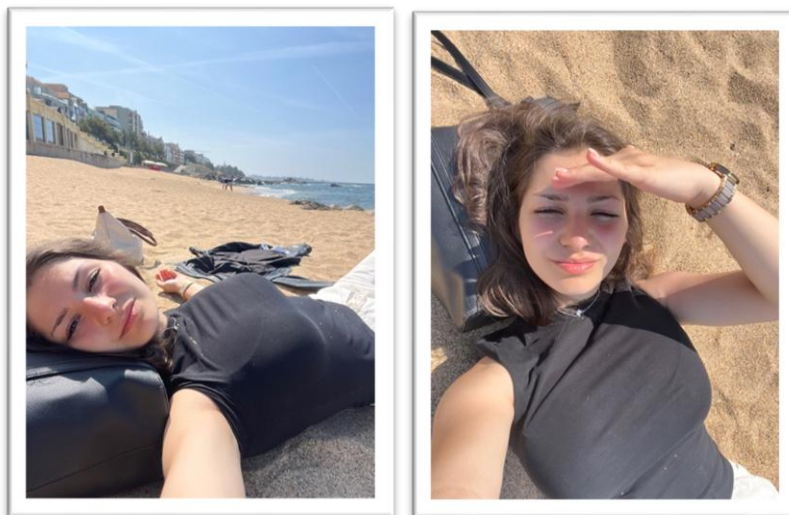
Majd segítettünk a hotel dekoráció összeállításában is. Az egyik legkedvesebb emlékem erről a napról az volt, amikor a kollégákkal együtt próbáltuk a lufikból csokrot készíteni, de sehogy sem akartak úgy állni, ahogy elképzeltük. Mindenki nevetett, segített a másiknak, és egy pillanatra sem tűnt tehernek a feladat. Inkább egy közös játék volt, egy örömteli pillanat a munka közben.

Természetesen közben a napi teendőink sem maradtak el: ha Room Service rendelés érkezett, azt azonnal teljesítettük. Este végére minden készen állt, mi pedig izgatottan, de büszkén vártuk, hogy mit hoz a másnapi évfordulós rendezvény. Már most sejtettük, hogy felejthetetlen élmény lesz, nemcsak a vendégeknek, hanem nekünk is.

11. nap: 2025.05.21 (szerda)

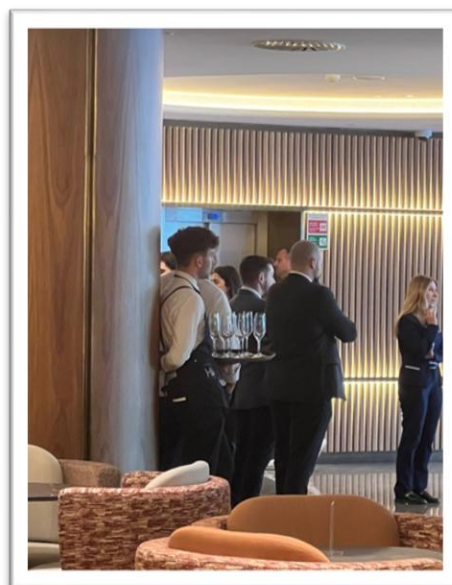
A mai napunkat különleges reggellel indítottuk: úgy döntöttünk, hogy utoljára még egyszer utat teszünk az óceánhoz, hogy búcsút vehessünk ettől a lenyűgöző természeti csodától. Korán keltünk, majd busszal közel egy órát utaztunk, míg kiértünk a partra. Már délelőtt 10–11 óra körül is rengeteg ember volt kint: futók, napozók, sportolók, mintha az egész város a part mentén pezsgő életre kelt volna.

Minket is azonnal elvarázsolt a látvány és a hangulat, így csak lefeküdtünk a homokba, és hosszú percekig csendben élveztük a napsütést, a hullámok halk morajlását és a pillanat varázsát. Az egész nyugodt és tökéletes volt. Még a lábunkat is beledugtuk az óceánba, de a víz meglehetősen hideg volt.

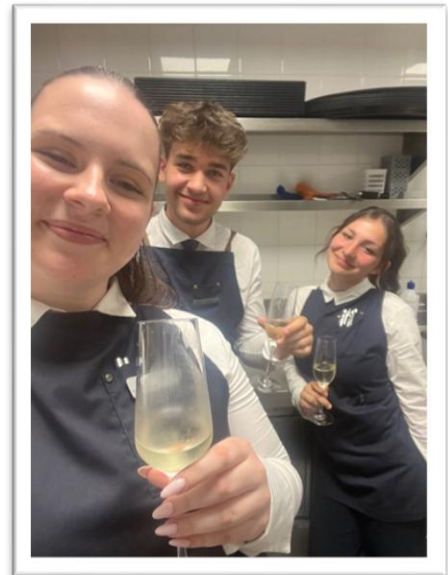
Ezután ettünk egy pizzát a part közelében, majd elindultunk vissza a hotelbe, hiszen délután került megrendezésre a szálloda 4 éves évfordulója. Ezen a napon hárman voltunk délutános beosztásban: én, a barátnőm, és egy másik osztálytársunk, Tamás. Már reggel óta izgatottan vártuk, mit tartogat számunkra ez az ünnepi alkalom, és szerencsére kellemesen csalódtunk.

A szálloda bejáratánál berendezett ünnepi asztalra tortát és pezsgőt készítettek elő. A mi feladatunk volt az ünnepség kiszolgáló részének előkészítése: tányérok, evőeszközök, poharak, szalvéták beszerzése és az asztal környékének rendezetten tartása. A hotel vezetője gyertyát fűjt, a személyzet együtt énekelte a portugál nyelvű születésnapi dalt, és az egész jelenetből sugárzott az őszinte öröm és csapatszellem. Megható volt látni, mennyire összetartó közösség alakult ki ezen a munkahelyen – egy olyan környezet, ahol az emberek nemcsak együtt dolgoznak, hanem valóban szeretik és megbecsülik egymást.

A legszebb része az volt, hogy mi sem maradtunk ki az ünneplésből – mi is kaptunk egy pohár pezsgőt, ami különösen jól esett, hiszen azt az érzést erősítette bennünk, hogy valódi munkatársak vagyunk, nem csak gyakornokok. A délután folyamán sokat beszélgettünk Brunóval és Riki-vel, a két bártenderrel, akik nagyon kedvesek és támogatóak voltak végig. Még a konyhán is besegítettünk egy kicsit, mielőtt véget ért a műszakunk.

Ahogy lassan beesteledett, elérkezett a búcsú ideje, és bár igyekeztünk a pillanatban maradni, tudtuk, hogy holnap lesz az utolsó napunk ebben a különleges közegben.

A mai nap egy valódi érzelmi mérföldkő lett számomra: megerősített abban, hogy létezik olyan munkahely, ahol öröm dolgozni, ahol az emberek értéként tekintenek egymásra, és ahol az összetartozás nem csupán elvárás, hanem természetes.

12. nap: 2025.05.22 (csütörtök)

Elérkezett a nap, amit a legkevésbé vártunk: a búcsú napja. Már reggel, amikor elkezdünk pakolni a bőröndökbe, mély szomorúság telepedett ránk. Nemcsak azért, mert egy időszak lezárult, hanem mert valami igazán különlegeset hagytunk magunk mögött. Ez az utazás, a környezet, a munkahely, az emberek – mind-mind olyan mély nyomot hagytak bennem, amit nehéz szavakba önteni. Úgy éreztem, hogy Porto elrabolta a szívem egy darabját.

Délelőtt a pakolással telt, majd délután ismét belevetettük magunkat a munkába. A feladataink most már inkább előkészületi jellegűek voltak: vasaltuk a pénteki vacsoraestre szánt terítőket, szalvétát hajtogattunk, törölgettük a poharakat, és elvégeztük az utolsó Room Service kiszállításokat is. De már egészen más lelkiállapotban. Minden mozdulatban ott volt a búcsú súlya, minden eszköz, amit a kezünkbe vettünk, valahogy emlékké vált. Tudtuk, hogy ez lesz az utolsó alkalom, hogy itt dolgozunk.

A munkanap végén még segítettem Brunó-nak a konferenciatermek átrendezésében. Több székre volt szükség a közelgő rendezvényhez, majd visszatérve a bárba, még néhány vendéget kiszolgáltunk, és ezzel lezárult a gyakorlatunk utolsó műszaka. Az elválás pillanata megható volt: közös fotókat készítettünk, mindenkitől külön elbúcsúztunk, és talán százszor is megöleltük egymást. Köszönetet mondtunk a sok tanításért, a bizalomért, és legfőképp azért az emberi odafigyelésért és szeretetért, amit tőlük kaptunk.

A szálloda hátsó kijáratánál még vagy 30–45 percig álltunk, próbálva feldolgozni az élményt, de végül arra jutottunk, hogy egy ilyen napot nem lehet csendben elengedni. Így hát elfogadtuk a kedves meghívást, és még egy utolsó koccintásra elmentünk egy közeli bárba a munkatársainkkal, ahol újra együtt voltunk – ezúttal már mint barátok, nem csak munkatársak. Így tudtuk méltó módon lezárni ezt a csodálatos közös időszakot: mosollyal, jókedvvel, és egy kis könnyedséggel, amit a közösség ereje hozott magával.

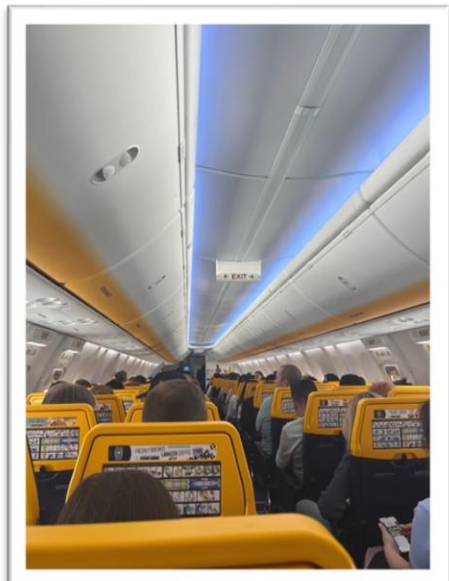
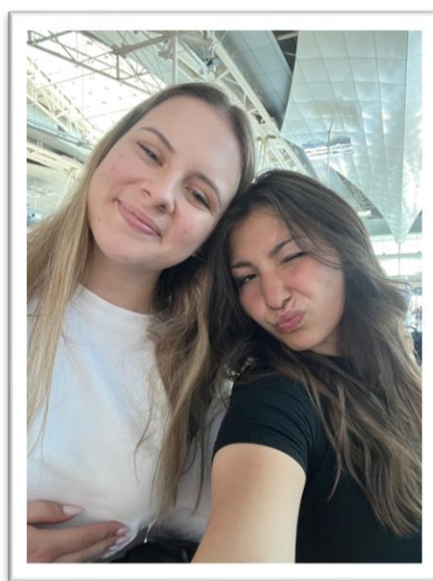

13. nap: 2025.05.23 (péntek)

Elérkezett a legutolsó napunk Portóban. A reggelünket azzal töltöttük, hogy rendbe tettük a lakást. Minden a helyére került, és a bőröndjeink is már készen álltak az indulásra. Majd feljött hozzánk egy lány az Erasmus-tól, aki az indulásunk előtt röviden meglátogatott minket, átvette a lakáskulcsot és segített a cipekedésben. Hihetetlenül kedves, közvetlen és barátságos volt, ráadásul folyékonyan beszélt angolul, ami igazán megkönnyítette a kommunikációt. Alig ismertem, talán, ha tíz percig volt jelen az életünkben, de még ő is olyan pozitív energiát hagyott maga után, hogy csak mosolyogni tudtam utána. Még az utolsó idegen is, akivel Portóban találkoztam, különlegessé tette a napot! Ezt a várost tényleg csak szeretni lehet!

Nem sokkal ezután megérkezett értünk egy fekete furgon, amibe bepakoltuk a bőröndjeinket, és elindultunk a repülőtér felé. Az út csendes volt, mindannyian a gondolatainkba mélyedve búcsúztunk ettől a csodálatos várostól. A repülőtéren minden zökkenőmentesen ment, de most nemcsak a poggyásznak volt nehéz, hanem a szívünk is. Tele emlékekkel, pillanatokkal, emberekkel és érzésekkel, amiket örökké őrizni fogunk.

A repülőút nyugodtan telt, és szerencsére Magyarországra érkezésünkkor sem merült fel semmilyen probléma. Épségben hazaértünk, de valahogy már nem egészen ugyanazok voltunk, mint amikor elindultunk.

Köszönetnyilvánítás

Nehéz szavakat találni egy olyan élmény lezárásához, amely nem csupán egy tapasztalat volt, hanem egy felejthetetlen fordulópont az életemben. Amit Portóban kaptam – az emberek kedvessége, a munkahelyi közeg családiassága, a város lüktetése, a naplementék békéje, a közös reggelik, a hajókázások, a nevetések és az elbúcsúzások – az mind-mind olyan élmény, amit nem lehet csupán képekben vagy mondatokban visszaadni. Ezek az emlékek bennem élnek tovább, és örökre velem maradnak.

Köszönöm mindenkinek, aki részese volt ennek az utazásnak – a barátaimnak, akikkel együtt lakni és élni is élmény volt; a munkatársaknak, akik nemcsak tanítottak, hanem befogadtak; és azoknak is, akikkel csak egy-egy futó pillanatot osztottam meg, de mégis nyomot hagytak bennem.

Köszönöm a hotel csapatának, akik megmutatták, hogy létezik olyan munkahely, ahol mosollyal dolgoznak, ahol az emberek valóban törődnek egymással, és ahol nem számítottunk külsősnek. Akik partnerként kezeltek minket, nem pedig gyerekeknek – és ez az érzés önbizalmat és hitet adott abban, hogy bárhol a világban lehet értéket teremteni, ha szívvel-lélekkel állunk hozzá.

Köszönöm a tanárainknak és szervezőknek, akik lehetővé tették, hogy mindezt átélhessük. Hatalmas hálával tartozom az Erasmus+ programnak, ami lehetővé tette, hogy részese lehessek ennek a felejthetetlen utazásnak. Az Erasmus nem csak egy program, hanem egy kapu a világra, amely megmutatta, hogy a tanulás, a munka és a kultúrák közötti kapcsolat mennyire gazdagíthatja az ember életét. Köszönöm, hogy bíztak bennünk, és hogy ennyi fiatalnak adnak esélyt arra, hogy kilépjen a komfortzónájából, és valódi értékekkel térjen haza.

És köszönöm magamnak is, hogy nyitott szívvel vágtam bele, félelmek nélkül, mert csak így lehetett ennyire mélyre ható ez az élmény.

Ez az út nemcsak szakmailag adott rengeteget, hanem emberileg is átalakított. Megtanultam figyelni, jelen lenni, alkalmazkodni, bízni. Láttam, hogy milyen az, amikor egy idegen országban mégis otthon érzed magad, mert az emberek nem a nyelved, hanem a mosolyod értik. És én rengeteg mosolyt kaptam és adtam.

Bár búcsúzni nehéz volt, nem szomorúan tekintek vissza, hanem végtelen hálával. Mert amit ott hagytam, azt valójában örökre magammal viszem.

Köszönöm, Portó.